

Hồi 1

Kỳ Nhân Chi Ước

Đổng Thất để tay trên bàn, thực sự thì bàn tay bị cái nón rơm rộng vành bao phủ.

Bàn tay trái !

Không ai biết tại sao hắn ta phải giấu bàn tay trái dưới cái nón như thế.

Đổng Thất vẫn dùng một bàn tay, bàn tay phải của hắn cầm khúc bánh mì khô cứng, khô cứng như chính con người hắn !

Hắn đang ngồi trong một tửu lâu, Thiên Hương Lầu.

Trên bàn, có đồ ăn, có cả rượu trà.

Nhưng hắn không động đến thức ăn đó, cũng không uống gì dù là một chút trà. Hắn chỉ gặm khúc bánh mì khô cứng, khúc bánh mì chính hắn mang vào quán.

Đổng Thất là một người rất kỹ lưỡng, hắn không muốn bị ai hạ độc trong quán.

Hắn đã tính, trên giang hồ có ít nhất sáu bảy chục người muốn giết hắn, nhưng hắn vẫn còn sống.

Hoàng hôn, trước hoàng hôn.

Ngoài đường có rất nhiều người qua lại, đột nhiên ngay lúc đó, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Ở khúc quanh hiện ra bóng một kỵ sĩ. Hắn phi ngựa gấp rút đến nỗi đụng ngã cả hai thương hiệu và một quầy hàng giăng ngoài đường, đến nỗi ba người khách đi đường phải nhảy nhanh vào vệ đường mới tránh khỏi bị ngựa của hắn đạp phải.

Gã kỵ sĩ hông đeo trường đao lập tức gò cương khi thấy tấm bảng hiệu Thiên Hương Lầu, phi thân rời yên ngựa, phóng về hướng cổng vào tửu lâu.

Giữa sự ồn ào hỗn độn đó, Đổng Thất vẫn ngồi yên bất động.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao đã thấy Đổng Thất, bao nhiêu thớ thịt trên người hắn như co thắt lại ngay lập tức, hắn hét lên một tiếng đinh tai nhức óc.

Hắn không thềm chào hỏi Đổng Thất, rùn chân hạ thấp thân mình hất nhẹ cái nón rơm trên bàn, nhìn bên dưới nón, bộ mặt đỏ bừng của hắn bỗng trở nên tái ngắt, hắn lẩm bẩm:

- Không sai, đúng là ngươi.

Đổng Thất vẫn bất động, chưa mở miệng nói một lời nào.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao xuất thủ, thanh đao của hắn lập tức rời khỏi vỏ, đao quang loé ngời, thần nhiên tự chặt lên chính bàn tay của hắn.

Hai ngón tay đâm máu rơi trên mặt bàn, ngón út và ngón áp út.

Mặt mày gã kỵ sĩ đeo trường đao tái xanh, mồ hôi đổ giọt, hắn lắp bắp hỏi:

- Đủ chưa ?

Đỗ Thất vẫn ngồi đó im lìm, vẫn chưa mở miệng.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao cắn răng, đột nhiên rút đao lần nữa. Bàn tay trái lia cổ tay rớt ngay trên bàn.

- Đủ chưa ?

Đỗ Thất cuối cùng cũng ngẩng nhìn gã, gật đầu:

- Đi !

Khuôn mặt gã kỵ sĩ đeo trường đao méo mó trong đau đớn, hồi lâu gắng gượng thốt:

- Đa tạ.

Hắn không nói thêm tiếng nào, loạng choạng lìa khỏi tửu lầu.

Võ công hắn cực kỳ cao thâm, tại sao hắn phải nhìn dưới cái nón ? Tại sao hắn tự nguyện chặt đứt bàn tay mình ? Điều ngạc nhiên hơn hết là tại sao hắn lại cảm ơn Đỗ Thất ?

Dưới cái nón có bí mật gì ?

Không một ai biết.

Hoàng hôn, hoàng hôn buông xuống.

Hai người nữa bước nhanh vào quán. Họ mặc hoa phục gấm thêu kim tuyến rất nổi, khí phách hơn người.

Thấy họ, nhiều người trong quán đứng lên, mặt ai cũng hiện vẻ kính trọng, cúi đầu chào đón.

Trong vòng tám dặm ai lại không biết đến “Kim tiên ngân đao, Đoạn thị song anh” ? Ít có ai mà chưa từng chịu ơn của họ.

Anh em họ Đoạn chưa chào đáp lễ mọi người, cũng chưa chào hỏi Đỗ Thất, chỉ đi tới bàn, nhìn dưới cái nón, mặt mày chợt biến sắc. Đoạn Anh thốt:

- Không sai !

Đoạn Kiệt vòng tay cúi mình nói:

- Đại giá quang lâm, xin hỏi có điều chi phân phó ?

Đỗ Thất vẫn không cử động, chưa nói tiếng nào.

Hắn bất động, anh em họ Đoạn cũng không dám cử động, đứng lạng như hai ngọc

tử trước mặt hắn.

Lại hai người nữa bước vào tử lâu, một là Táng Môn Kiếm Phương Khoan, một là Thiết Quyền Vô Định Thiết Trọng Đạt, dáng dấp cũng y như anh em họ Đoàn, giở cái nón nhìn bên dưới, rồi cúi đầu thi lễ ngay lập tức:

- Đại giá có điều chi phân phó ?

Họ Đỗ không nói gì, vì vậy họ đành phải đứng im, không dám phân nân, không dám ngồi xuống.

Họ là những võ lâm hào khách oai trấn nhất phương. Tại sao chỉ nhìn dưới cái nón một cái là tỏ ra sợ sệt, cung kính như vậy ?

Dưới cái nón tàng ẩn một ma lực gì ghê gớm vậy ?

Hoàng hôn, hoàng hôn chợ tắt.

Trong tử lâu đã bắt đầu đốt đèn.

Ánh đèn hắt vào mặt bọn họ, soi tỏ những giọt mồ hôi lạnh buốt còn đọng trên má.

Đỗ Thất chưa ra lệnh cho họ làm gì, họ chưa thể cảm thấy thoải mái được.

Nhìn vào mặt họ, phảng phất vẻ lo âu đại họa có thể giáng xuống đầu họ bất kỳ lúc nào.

Bóng tối tối tràn ngập, sao đêm lác đác xuất hiện trên nền trời.

Bên ngoài tòa tử lâu tối đen, đột nhiên vang tiếng sáo trúc thê lương thảm đạm, chùng như quở khóc.

Phương Khoan nhích người biến sắc, đôi người co giãn liên tục, tựa hồ bị tiếng sáo ma quái kích động.

Đỗ Thất vẫn một mực bất động.

Vì vậy họ không dám cử động. Không dám đi !

Đúng lúc đó, đột nhiên “ầm” một tiếng, trên trần nhà hiện ra bốn lỗ hổng lớn cũng một lúc.

Bốn nhân ảnh đồng loạt rơi xuống, bốn thân hình khô vữa, tám bàn chân to lớn, người nào cũng mặc quần áo màu đỏ chói, đeo thắt lưng lấp lánh kim quang, mỗi thắt lưng có giắt một thanh loan đao đánh mười ba vòng vàng sáng choang mỹ lệ. Cán đao cũng loang loáng kim quang.

Bốn gã đại hán vừa hạ mình xuống nhẹ nhàng tựa như bông gòn đã phân thân về bốn góc lầu đứng gác.

Thần thái mọi người trong quán cực kỳ khẩn trương, nhãn thần như muốn biểu lộ điều khủng khiếp mà họ không dám nói ra.

Trong lúc mọi người đang lo quan sát sự việc diễn tiến thì ở đằng sau, một người nữa hốt nhiên xuất hiện.

Người này đầu đội mào kim quan, thân khoác áo bào vàng chói, thắt lưng cũng làm bằng vàng, giắt một thanh loan đao vàng, mặt tròn như trăng rằm.

Đoạn Thị Song Anh cùng Phương Khoan và Thiết Trọng Đạt dù là những cao thủ võ công kinh hồn cũng không thể đoán được người này vào bằng đường nào, từ trên mái nhà phóng xuống, hay từ cửa sổ bay vô. Nhưng họ nhận ra người đó ngay lập tức.

Nam Hải đệ nhất cự phú, hoàng kim sơn thượng Kim Vương, Vương Tôn Vô Kỵ.

Bất kỳ ai chưa từng gặp y, chỉ cần thấy cách y xuất hiện, cũng đoán được y là ai.

Đỗ Thất vẫn ngồi im, vẫn chưa nhìn đến y một lần.

Vương Tôn Vô Kỵ đi tới, cúi mình gỡ cái nón nhìn xuống dưới, bất chợt thở ra khoan khoái, thốt:

- Không sai, đúng là người.

Họ Vương lúc đầu có vẻ hơi căng thẳng, nhưng bây giờ chợt để lộ một nụ cười đắc ý.

Hắn đột nhiên tháo cái đai vàng, trút ra một lúc mười tám viên ngọc trai trong suốt.

Hắn chỉ vào đồng ngọc trai và chiếc đai vàng, vòng tay hỏi:

- Đủ chưa ?

Đỗ Thất không di động, cũng không mở miệng.

Trong bóng đêm tiếng sáo trúc càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng gần.

Nụ cười của Vương Tôn Vô Kỵ cơ hồ miễn cưỡng, hắn giơ tay lấy cái mào vàng xuống, trên mào còn gắn mười tám viên ngọc thạch xanh ngời. Hắn đặt hoàng kim quan lên bàn:

- Đủ chưa ?

Đỗ Thất không di động, cũng không mở miệng.

Vương Tôn Vô Kỵ lại tháo thanh loan đao giắt vàng, thanh đao nặng nề, lạnh buốt:

- Đủ chưa ?

Đỗ Thất chẳng hề chuyển động.

Vương Tôn Vô Kỵ nhượng mào, hỏi:

- Các hạ còn muốn gì nữa ?

Đỗ Thất đột ngột trả lời:

- Muốn ngón tay cái trên bàn tay phải của các hạ !

Ngón tay cái bị chặt, bàn tay đó sẽ không còn cầm được đao, không còn cầm được

cả con dao chém ruồi.

Mặt mày Vương Tôn Vô Kỵ hoàn toàn thất sắc.

Hiện giờ tiếng sáo trúc đã quá khấn trương, quá gần, chui vào tai mọi người, như là mũi kim nạo xát.

Vương Tôn Vô Kỵ nghiêng răng, giơ bàn tay phải lên, dũi ngón tay cái ra, thét lạnh:

- Đưa dao đây !

Một gã đại hán lập tức dâng dao, kim quang loé ngời cán dao, tiếng gió rít cuốn xoáy xung quanh bàn tay của Vương Tôn Vô Kỵ.

Một ngón tay cái dẫm máu rơi trên mặt bàn ngay lập tức.

Thần sắc Vương Tôn Vô Kỵ tái xanh:

- Đủ chưa ?

Cuối cùng Đỗ Thất cũng ngẩng đầu lên nhìn họ Vương, hồi đáp:

- Muốn gì ?

Vương Tôn Vô Kỵ nói:

- Muốn các hạ giết người !

Đỗ Thất hỏi:

- Giết ai ?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Quỷ Vương.

Đỗ Thất hỏi lại:

- Âm Đào ?

Vương Tôn Vô Kỵ gật đầu:

- Đúng !

Phương Khoan, Thiết Trọng Đạt, Đoạn Thị Song Anh, tất cả đều không kèm chế được, thốt nhiên biến sắc.

Quỷ Vương Âm Đào, nội cái đại danh đó thôi cũng đủ làm cho họ hồn xiêu phách tán.

Tiếng sáo trúc đột nhiên thay đổi, nghe như tiếng than rên của người vợ khóc chồng, khiến cho bầu không khí càng thêm u ám.

Vương Tôn Vô Kỵ nói nhỏ:

- Mau tắt hết đèn !

Tửu lâu đang được chiếu sáng bởi khoảng hai mươi cái đèn nến. Bốn gã hầu cận áo

đỏ vừa nghe lệnh lập tức huy động thần lực phát chưởng làm cho tất cả tắt cùng một lúc. Bốn bề cùng nhuộm một màu tối đen, trong bóng đêm thăm thẳm đó đột nhiên ngay trước cây cầu bắt vào tửu lầu cháy lên mấy chục cái lồng đèn. Ánh đèn leo lét giữa không trung, phiêu phiêu đờng đờng trong gió, chẳng khác nào ánh đèn dẫn dắt loài ma quái.

Vương Tôn Vô Kỵ thất thanh:

- Quý Vương đã đến !

Ánh đèn thê lương hắt vào mặt từng người trong tửu lầu, những khuôn mặt đang méo mó vì sợ hãi, sợ hãi vì như sắp phải gặp một ác quỷ từ địa ngục hiện về.

Tiếng sáo trúc rên rỉ triền miên chợt bị át bởi một tràng cười nhạo báng:

- Không sai, ta đã đến !

Năm âm thanh đó vừa dứt, một luồng gió ẩm đậm lạnh lẽo quét ngang, mang theo một bóng người.

Một người mặt mày cứng lạnh như xi sáp khô, choàng áo vải gai dầu dài thượt, dáng ốm tong như cây tre, hạ mình xuống sàn tửu lầu như vừa bị gió thổi vào, thân mình lắc lư phiêu diêu bất định.

Mắt của hắn thất thần, trân trân nhìn Vương Tôn Vô Kỵ, thanh âm như cú rúc ra chiều mĩa mai:

- Ta đã nói, người quyết phải chết hôm nay !

Vương Tôn Vô Kỵ đột nhiên cười lạnh:

- Người quyết phải chết hôm nay !

Quý Vương Âm Đào hỏi lại:

- Ta ?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Đáng lẽ người không nên đến đây. Người đến rồi, tất phải bỏ mạng !

Âm Đào hỏi:

- Người có thể giết ta ?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Ta thì không.

Âm Đào hỏi:

- Ai có bản lĩnh đó ?

Vương Tôn Vô Kỵ trở Đỗ Thất:

- Hắn !

Đỗ Thất vẫn ngồi bất động, ánh mắt hắc cũng bất động.

Quỷ Vương Âm Đào đảo cặp mắt xanh lè nhìn Đỗ Thất từ trên xuống dưới:

- Người có bản lĩnh giết ta ?

Chỉ một tiếng trả lời đơn giản:

- Đúng !

Âm Đào cười lạnh:

- Người dùng gì để giết ta ? Dùng cái nón rơm rách rưới đó ?

Đỗ Thất không trả lời, hắc vươn bàn tay ra, bàn tay phải, từ từ nâng cái nón rơm.

Thực sự ở dưới cái nón rơm đó có gì ?

Chẳng có gì ngoài một bàn tay.

Bàn tay trái.

Bàn tay có tới bảy ngón đều đặn.

Bàn tay nhám xam, tựa như nham thạch tạo nên nơi vách đá bãi biển bị những cơn sóng đả kích lâu ngày.

Nhìn thấy bàn tay đó, Quỷ Vương Âm Đào như nhìn thấy một bóng ma đáng quỷ, thất sắc thốt:

- Thất sát thủ !

Đỗ Thất bất động, im lìm.

Âm Đào gượng gạo tiếp:

- Ta không đến tìm người, người chỉ nên lo chuyện của người.

Đỗ Thất nói:

- Đây là chuyện của ta.

Âm Đào hỏi:

- Người muốn làm sao ?

Đỗ Thất đáp:

- Muốn người đi !

Âm Đào dậm chân, thốt:

- Được, người ở lại, ta đi.

Đỗ Thất nói:

- Để lại cái đầu của người rồi cứ đi !

Tròng mắt Âm Đào co rút lại, đột nhiên cười lạnh, nói:

- Cái đầu ta ở đây. Sao người không tới lấy ?

Đỗ Thất đáp:

- Sao người không mang đến đây ?

Âm Đào cười lớn, giọng cười ảm đạm chói tai. Giữa những tiếng cười ảm đạm chói tai đó, cái bóng u linh của hắn thỉnh thoảng phóng vút lên về hướng Đỗ Thất, nơi thân mình hắn bộc phát mười hai tia hàn quang xanh lạnh sáng chói bắn về phía Đỗ Thất.

Chiếc nón rơm nơi bàn tay phải của Đỗ Thất di động, những tia hàn quang xanh lẽ chung quanh họ Đỗ đột nhiên tắt ngóm, ngay lúc đó, trong tay Âm Đào xuất hiện một thanh trường kiếm xanh ngắt, mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu Đỗ Thất.

Thế kiếm lăng không phát ra phiêu hốt quỷ dị, ánh hàn quang xanh lẽ lưu chuyển không ngừng khó mà biết được đang đâm vào chỗ nào.

Đỗ Thất xuất trảo chớp tới. Giữa vùng sáng xanh của kiếm khí, chỉ thấy ánh xám của thép lạnh và bàn tay bảy ngón quện vào nhau. Ánh kiếm liên miên, bóng trảo cũng liên tu bất tận, lần đầu tiên kiếm chạm trảo, “đình” một tiếng, kiếm quang chợt tắt ngóm, trong tay của Âm Đào chỉ còn lại một đoạn kiếm gãy.

Kiếm quang của Âm Đào vừa tắt, một ánh kiếm khác xuất hiện từ tay Đỗ Thất.

Trong tay Đỗ Thất còn nắm mũi kiếm gãy của Âm Đào, mũi kiếm bị bẻ gãy đó giờ đâm sâu vào yết hầu Âm Đào.

Không ai có thể diễn tả nổi tốc độ đường kiếm, không ai thấy rõ bàn tay họ Đỗ.

Một tiếng la thảm thiết, thân mình Âm Đào đã gục ngã.

Tiếng la vừa dứt, đèn đuốc cũng phụt tắt hết.

Ngoài tửu lầu không còn một cái lồng đèn, bốn bề tối mịt.

Im lặng chết người, bóng tối chết người.

Thậm chí một hơi thở cũng không có.

Không biết bao lâu sau, chợt có tiếng nói của Vương Tôn Vô Kỵ:

- Đa tạ.

Đỗ Thất nói:

- Người đi đi, đem Âm Đào đi !

- Được !

Liền sau đó, tiếng chân đi xuống lầu hồi hã vang lên.

Đỗ Thất lại nói:

- Bốn người các người đi đi, bỏ lại binh khí rồi đi.

- Được !

Bốn người đáp lời, binh khí bỏ hết trên bàn, một roi, một đao, một tang môn kiếm !

Đỗ Thất nói:

- Nhớ cho kỹ, lần tới ai đem binh khí đến gặp ta, chết !

Không ai dám tạo một tiếng động nào, bốn người im lặng đi xuống lầu.

Trong bóng đêm yên tĩnh ấy, hồi lâu, đột nhiên thắp lên một cây đèn.

Cây đèn trong tay một người, mọi người ào ra khỏi lầu từ trước, chỉ có người này ở lại.

Một gã trung niên nhìn rất bình thường, rất ôn hòa, trên mặt đọng một nụ cười, nhìn Đỗ Thất, cười nói:

- Thất sát thủ, quả nhiên danh bất hư truyền !

Đỗ Thất không để ý, cũng không nhìn người đó, cuốn hết châu báu cùng binh khí vào bọc, từ từ bước xuống lầu.

Người trung niên gọi theo:

- Xin dừng bước.

Đỗ Thất đột nhiên hỏi:

- Người là ai ?

- Tại hạ Ngô Bất Khả.

Đỗ Thất cười lạnh:

- Người cũng muốn chết ?

Ngô Bất Khả đáp:

- Tại hạ được lệnh truyền đạt một lời mời.

Đỗ Thất hỏi:

- Lời mời gì ?

Ngô Bất Khả đáp:

- Một người muốn tương kiến Thất gia một lần, muốn thỉnh Thất gia quá bộ đến.

Đỗ Thất lãnh đạm nói:

- Bất kỳ ai muốn gặp ta, phải tự đến.

Ngô Bất Khả nói:

- Nhưng người này ...

Đỗ Thất tiếp:

- Người về nói với hắn là ai cũng phải đến, tốt nhất là bỏ đến, nếu không khi về sẽ phải bỏ về.

Hắn dừng lời, đi xuống lầu.

Ngô Bất Khả vẫn cười, nói:

- Tại hạ nhất định truyền lời của Thất gia, hồi báo tới Long Ngũ công tử.

Đỗ Thất đột nhiên dừng chân, quay đầu lại một lần nữa, trên bộ mặt lạnh như đá bỗng có chút dao động:

- Long Ngũ ? Tam Tương Long Ngũ ?

Ngô Bất Khả cười, nói tiếp:

- Còn có ai khác sao ?

Đỗ Thất hỏi:

- Hắn ở đâu ?

Ngô Bất Khả đáp:

- Rằm tháng bảy, Long Ngũ công tử đợi Thất gia tại Thiên Hương Lầu ở Hàng Châu.

Trên mặt Đỗ Thất hiện rõ một biểu tình kỳ quái, hốt nhiên trả lời:

- Được, ta sẽ tới !

o0o

Công tôn Diệu không để tay lên bàn. Tay hắn ít khi lộ ra, không bao giờ muốn để ai thấy được.

Đặc biệt là bàn tay phải.

Thanh âm của Công tôn Diệu nhỏ xíu, mặt mày tầm thường, áo quần sơ sài.

Bởi vì hắn không muốn thu hút sự chú ý.

Nhưng hiện giờ hắn đang ngồi đối diện một người cực kỳ phi thường, y phục làm bằng chất liệu tốt nhất, thợ may giỏi nhất, trên tay đeo đồ trang sức trị giá không dưới một ngàn hai trăm ngàn lượng, trên nón cũng gắn một hạt minh châu to bằng trái nhãn.

Hà hướng bản thân người đó cũng thu hút sự chú ý, hắn ốm hơn, thấp hơn, đặc biệt là có một cái mũi bự khoằm như mỏ diều hâu, vì vậy bằng hữu của hắn gọi hắn là Hồ Đại Tị, người khác gọi hắn là Đại Tị Cầu.

Cái mũi của hắn quả thật giống mũi chó săn, luôn luôn có thể ngửi được những thứ mà người khác không thể.

Cái hắn ngửi được kỳ này là một hạt ngọc quý nhất trần gian, viên dạ minh châu trị giá liên thành.

Thanh âm của hắn cũng hạ rất thấp, miệng của hắn kề sát tai Công tôn Diệu:

- Anh chưa nhìn thấy viên dạ minh châu đó thì hoàn toàn không thể nào biết nó kỳ diệu hấp dẫn cỡ nào.

Công tôn Diệu ngưng trọng thần sắc, nói:

- Tôi không thể tưởng tượng được.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi không bao giờ đọc sách, vạn nhất cần phải đọc sách, tôi cũng chỉ đốt đèn, dầu và đèn cây đều rẻ.

Hồ Đại Tị nhăn mặt, tiếp:

- Nhưng tôi phải có nó trong tay, nếu không, tôi quyết phải chết.

Công tôn Diệu nói:

- Tùy anh thôi, vô luận anh muốn gì, đều có thể có mà.

Hồ Đại Tị méo miệng, cười khổ:

- Anh biết là tôi không thể vào đến chỗ giấu viên minh châu, bốn bề tường đồng vách sắt, chỉ có anh mới có thể vào đến, chỉ có anh mới có thể mở cái tủ khóa đó, ngoài anh ra, còn ai trong chốn giang hồ có thể trộm được viên ngọc liên thành đó ?

Công tôn Diệu hỏi:

- Anh không tìm được ai sao ?

Hồ Đại Tị hỏi lại:

- Chúng ta không phải đã là bằng hữu hai mươi năm rồi sao ?

Công tôn Diệu đáp:

- Đúng vậy.

Hồ Đại Tị hỏi:

- Anh có muốn thấy tôi chết trên đường không ?

Công tôn Diệu đáp:

- Không muốn.

Hồ Đại Tị nói:

- Vậy thì anh nhất định phải trộm cho tôi.

Công tôn Diệu trầm mặc, suy nghĩ một lúc lâu, hốt nhiên giơ bàn tay phải ra:

- Anh có thấy bàn tay này của tôi không ?

Trên bàn tay chỉ còn có hai ngón, ngón giữa, ngón út, và ngón áp út đều bị chặt.

Công tôn Diệu nói tiếp:

- Anh có biết tại sao ngón út của tôi bị cụt không ?

Hồ Đại Tị lắc đầu.

Công tôn Diệu tiếp lời:

- Ba năm trước, tôi đứng trước mặt cha mẹ và vợ của tôi, cắt đứt ngón tay út, thế không bao giờ ăn trộm nữa.

Hồ Đại Tị đang chờ cho hắn nói tiếp.

Công tôn Diệu thở dài:

- Nhưng một ngày kia, tôi thấy tám con ngựa bạch ngọc, tôi ngựa nghề, đêm đó tôi đã ăn cắp tám con ngựa bạch ngọc đó.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi đã thấy tám con ngựa bạch ngọc đó.

Công tôn Diệu tiếp:

- Cha mẹ tôi, vợ tôi, ai cũng thấy, họ không nói lời nào. Sáng ngày hôm sau, họ cuốn gói ra đi, không thèm nhìn tới tôi.

Hồ Đại Tị nói:

- Vì muốn họ trở lại, anh chặt luôn ngón áp út ?

Công tôn Diệu gật đầu:

- Lúc đó tôi lại hạ quyết tâm tuyệt đối không bao giờ ăn trộm nữa, nhưng ... hai năm sau ... tôi lại phá giới. Tôi ăn cắp cái bắp cải làm hoàn toàn bằng ngọc phỉ thúy. Sau khi thấy được nó, tôi chống cằm suy nghĩ, suốt mấy ngày không ngủ được, cuối cùng, tôi không chống lại được, phải trộm nó.

Công tôn Diệu cười khổ:

- Ăn trộm cũng là một căn bệnh, mắc bệnh này còn đáng sợ hơn là bệnh đậu mùa.

Hồ Đại Tị rót rượu cho Công tôn Diệu.

Công tôn Diệu thì thào nói tiếp:

- Mẫu thân tôi đã yếu, sau khi phát hiện tôi tái phạm, trở bệnh trầm trọng vì tức giận, vợ tôi lo lắng, giận dữ, đã chặt ngón giữa của tôi, uống máu.

Hồ Đại Tị nói:

- Vì vậy bàn tay của anh chỉ còn có hai ngón.

Công tôn Diệu im lặng, hồi lâu thở dài ảo não.

Hồ Đại Tị nói:

- Nhưng bàn tay hai ngón của anh còn linh xảo gấp mười lần bàn tay hoàn hảo của thiên hạ, nếu không dùng tới, thì thật là uổng quá.

Công tôn Diệp đáp:

- Chúng ta làm bằng hữu đã hai chục năm rồi, anh đã cứu tôi, bây giờ anh nợ ngập đầu không thể trả nổi, chủ nợ của anh chắc bắt anh trả bằng viên dạ minh châu đó, hần biết thế nào anh cũng đến gặp tôi.

Công tôn Diệp thở dài, nói tiếp:

- Tôi biết là vậy, nhưng tôi thực sự không thể đi trộm cho anh.

Hồ Đại Tị hỏi:

- Anh đã quyết định rồi hả ?

Công tôn Diệp gật đầu, đáp:

- Ngoài việc đi ăn trộm ra, bất cứ cái gì tôi cũng vui lòng làm cho anh.

Hồ Đại Tị đột nhiên đứng dậy, nói:

- Tốt, chúng ta đi.

Công tôn Diệp hỏi:

- Đi đâu ?

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi không muốn anh đi ăn trộm, nhưng đến đó nhìn cũng đâu có liên quan tới việc ăn trộm.

Tường cao năm trượng, dày năm tấc, trên tường trồng hoa cỏ đủ thứ. Vượt qua được bức tường này không có mấy người, nhưng điều đó chắc chắn không thể cản trở Công tôn Diệp.

Hồ Đại Tị nói:

- Anh thực sự có thể qua sao ?

Công tôn Diệp điềm đạm đáp:

- Dù cho cao hai chục trượng cũng không thành vấn đề.

Hồ Đại Tị nói:

- Nơi giấu viên dạ minh châu là một nhà thiết khổ, ngoại trừ một vài lính canh gác ngay đằng trước, bốn bề đều không có ai, vì không còn cửa nào vào.

Công tôn Diệp không thể không hỏi:

- Nơi đó thật sự là tường đồng vách sắt sao ?

Hồ Đại Tị gật đầu:

- Trên tường mặc dù có cửa sổ, nhưng chỉ rộng một tấc, cao hơn nửa tấc, quá lắm chỉ có thể đút đầu vào.

Công tôn Diệu cười:

- Vậy là đủ rồi.

Hắn rành Xúc Cốt Công, một môn võ công vốn tưởng đã thất truyền.

Hồ Đại Tị nói tiếp:

- Sau khi vào, còn phải mở tủ sắt để lấy viên dạ minh châu. Tục truyền rằng chính Thất Xảo Đồng Tử đã làm ống khóa, chìa khóa duy nhất nằm trong tay cha của hắn, nhưng không ai thực sự biết chìa khóa giấu ở đâu.

Công tôn Diệu nói nhỏ:

- Dù là Thất Xảo Đồng Tử làm ống khóa, chưa chắc không có ai mở được.

Hồi Đại Tị hỏi:

- Anh đã từng mở à ?

Công tôn Diệu đáp:

- Tôi chưa từng thử, nhưng tôi tin chắc trong thiên hạ không có một cái khóa nào mà tôi không mở được.

Hồ Đại Tị nhìn hắn, thốt nhiên cười.

Công tôn Diệu hỏi:

- Anh không tin ?

Hồ Đại Tị cười nói:

- Tôi tin chứ, rất tin, nếu không đã chạy rồi.

Hồ Đại Tị thở dài:

- Bởi vì, khi anh nhất thời xung động mà đi, anh chịu theo tôi đi ăn trộm, nếu anh không thể lọt vào phòng, nếu anh không thể mở khóa, anh chắc chắn sẽ rất ngượng ngịu, như vậy là tôi chưa hại anh sao ?

Công tôn Diệu cười mỉa:

- Kế khích tướng của anh không có hiệu quả đâu, tôi đã quyết là không trộm nữa mà.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi chưa có rủi rờ anh mà, bất quá tôi chỉ yêu cầu anh đi nhanh.

Công tôn Diệu nói:

- Tôi chắc chắn là phải đi rồi, nhưng tôi có thể về tới đây nếu không thành công không ?

Công tôn Diệu cười mỉa, đi tới trước vài bước, hốt nhiên dừng lại, nói:

- Anh đợi tôi ở đây, tối đa nửa canh giờ tôi sẽ trở lại.

Nói chưa dứt lời, thân hình hắn đã lạng lên hai trượng, dùng thế bích hồ du tường leo lên tường, nhân ảnh mới đó đã lên tới tận đỉnh, mất hút.

Trên mặt Hồ Đại Tị không kèm được một nụ cười đắc ý, bằng hữu cố cựu luôn luôn biết bệnh của bằng hữu mình.

Đắc ý thì đắc ý, người trong cuộc như hắn không thể cảm thấy thoải mái được lâu.

Hồ Đại Tị bắt đầu lo lắng.

Trên đầu tường đột nhiên thấp thoáng xuất hiện một bóng, Công tôn Diệu dùng thế Lạc Diệp Bàn Phiêu nhẹ nhàng hạ xuống.

Hồ Đại Tị vừa mừng vừa lo, hỏi nhanh:

- Thành công chứ hả ?

Công tôn Diệu không trả lời, kéo hắn chạy, chạy vòng vèo một hồi, đến một đường hẻm còn tối hơn, mới bắt đầu dừng lại.

Hồ Đại Tị thở ra:

- Tôi biết anh không thể đắc thủ dễ vậy.

Công tôn Diệu bất chợt mở miệng, chừng như muốn nói một câu, nhưng thực ra là nhả ra một hạt ngọc.

Viên dạ minh châu trị giá liên thành.

Trăng mát dịu, ánh sao sáng chiếu làm cho viên ngọc nhoáng ngời, làm sáng cả con hẻm hắc ám.

Mặt của Hồ Đại Tị đỏ hồng hưng phấn, nắm lấy viên dạ minh châu, lập tức nhét vào y phục, ánh sáng của viên ngọc cũng theo đó mà rọi tỏ dáng người hắn.

Đột nhiên, một bóng người trong bóng tối bước ra, cười nói:

- Tốt lắm, Công tôn Diệu quả nhiên diệu thủ vô song.

Người này xuất hiện đột ngột từ trong bóng tối, nhìn rõ ra là một trung niên nhân phong thái ôn hòa, trên mặt điểm một nụ cười hoan hỉ.

Hồ Đại Tị nhìn thấy người này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức bước tới nghinh tiếp, song thủ dâng hạt dạ minh châu truyền thần, miễn cưỡng cười nói:

- Kỳ này thành công, tại hạ xin tiên sinh hạ bút xóa nợ cho, có được không ?

Nguyên lai trung niên nhân này là chủ nợ, nhưng chủ nợ mà lại không một chút nào gấp gáp muốn thanh toán vụ nợ, thậm chí còn chưa nhìn tới viên dạ minh châu một lần.

Điều chính yếu gã tính tới không phải là viên dạ minh châu sao ?

Gã muốn gì ?

- Tại hạ Ngô Bất Khả.

Gã cười cười nhìn sang Công tôn Diệu:

- Sở dĩ tại hạ phải dùng tới hạ sách này là chỉ vì để tận mắt nhìn thấy tài nghệ của Công tôn tiên sinh. Còn về việc xóa nợ, bất quá chỉ là con số, không quan trọng tới mức không thể làm.

Công tôn Diệu trầm giọng, nói:

- Người thật ra muốn gì ?

Ngô Bất Khả nói:

- Có một người sai tại hạ đến thỉnh Công tôn tiên sinh quá bộ gặp mặt một lần.

Công tôn Diệu lạnh lùng nói:

- Khổ là tại hạ không thể làm được, tại hạ đó giờ rất dè dặt.

Ngô Bất Khả cười nói:

- Nhưng vô luận là ai khi gặp Long Ngũ công tử chắc chắn sẽ không còn dè dặt nữa, công tử không bao giờ bắt buộc một ai miễn cưỡng đến, cũng không bao giờ chê trách ai.

Công tôn Diệu đã chuẩn bị rời chân, đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Long Ngũ công tử ? Người các hạ nói là Tam Tương Long Ngũ ?

Ngô Bất Khả trả lời:

- Trên giang hồ còn có Long Ngũ thứ hai sao ?

Trên mặt Công tôn Diệu hiện ra một biểu tình khó hiểu, không biết là kinh ngạc ? Hưng phấn ? Sợ sệt ?

- Long Ngũ công tử muốn gặp ta ?

Ngô Bất Khả đáp:

- Rất muốn.

Công tôn Diệu nói:

- Nhưng Long Ngũ công tử như là thiên ngoại thần long, không ai biết tung tích của công tử, làm sao mà ta tìm được ?

Ngô Bất Khả đáp:

- Tiên sinh không cần tìm, vào ngày rằm tháng bảy, công tử sẽ đợi tiên sinh ở Thiên Hương Lầu tại Hàng Châu.

Công tôn Diệu quyết ý, lập tức lên đường:

- Được, ta sẽ tới !

o0o

Thạch Trọng lại thò tay bóc đậu phộng.

Người thường mỗi lần bóc cùng lắm là ba mươi hột, hắn bóc tới bảy tám chục hột.

Bàn tay phải của hắn bự gấp ba lần bàn tay người thường.

Bảng hiệu của tiệm bán đậu phộng ghi rõ ràng: "đậu phộng ngũ hương, hai phân bạc một lần bóc".

Hắn quăng ba chục phân, bóc luôn mười lăm lần, cái rổ đan liễu gai đựng đậu phộng gần như cạn hết.

Đứa bé gái bán đậu phộng gần khóc.

Thạch Trọng cười lớn, cười lớn tới nỗi đậu phộng rớt lại hết vô rổ, nghênh ngang đi.

Hắn chưa bao giờ thích ăn đậu phộng, nhưng hắn muốn chọc người ta khóc trước mặt hắn.

Hắn thích tùy lúc tùy nơi phá hỏng những thứ bình nhật hàng ngày của người khác.

Trên núi Huyền Sơn có một cái đỉnh đồng rất nặng, nghe nói nặng cỡ mười người khiêng, không ai nghĩ tới khiêng nó đi.

Sáng một hôm, khi mọi người tỉnh giấc, đột nhiên không thấy cái đỉnh đồng đâu nữa.

Trên trần thế này nếu có ai có thể dời cái đỉnh đồng xuống núi, người đó nhất định là Thạch Trọng.

Vì vậy ai ai cũng chạy đi tìm Thạch Trọng.

Bỏ cái đỉnh đồng giữa đường, nơi ngựa xe qua lại, tất cả đều đình trệ, việc thương mại cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Mọi người phải nhờ Thạch Trọng khiêng cái đỉnh đồng về chỗ cũ.

Thạch Trọng không thèm để ý.

Đợi tới khi mọi người mếu máo, Thạch Trọng mới phá lên cười, đứng dậy, chỉ bằng hữu thủ khổng lồ của hắn bẻ cái đỉnh đồng lên, thổ khí khai thanh, hét lớn: "Đi !"

Chỉ một bàn tay nâng gọn cái đỉnh đồng nặng nghìn cân.

Đúng ngay lúc đó, trong đám đông bỗng phát ra tiếng nói:

- Thạch Trọng, Long Ngũ công tử đang tìm các hạ.

Thạch Trọng lập tức quăng cái đỉnh đồng xuống, chẳng sợ nó lăn dè chết người, đi mấy bước, quay đầu lại hỏi:

- Ở đâu ?
- Ngày rằm tháng bảy, công tử đợi các hạ ở Thiên Hương Lầu tại Hàng Châu.

oOo

Rằm tháng bảy, trăng tròn.

Thiên Hương Lầu Hàng Châu vẫn mở cửa như bình thường, vào giờ ăn tối đã đông nghẹt người.

Hôm nay chỉ có một quái sự, hôm nay mấy chục khách nhân trên lầu toàn là khách lạ, lâu lâu một vài người khách quen ghé qua đều bị chặn lại bên ngoài.

Hàng ngày Thiên Hương Lầu chào đón vị khách hàng nổi tiếng nhất, Hàng Châu hào khách Mã lão bản, nhưng hôm nay không còn ghế cho họ Mã.

Mã lão bản đỏ mặt, chuẩn bị phát tiết sự nóng giận, mà một khi Mã lão bản phát giận, chắc chắn là không phải trò cười.

Lão chủ quỹ Thiên Hương Lầu lập tức chạy ra, xin lỗi rồi rút, xin đền một vạn ngân lượng, còn ra lệnh đem những món đồ ăn ngon nhất và năm chục hũ rượu ngon nhất tới nhà của Mã lão bản, rồi còn ghé miệng sát tai Mã lão bản, nói thầm một hồi lâu.

Mã lão bản nhướng mày, chẳng nói chẳng rằng, quay đầu đi thẳng.

Lão chủ quỹ vừa thở ra khoan khoái thì Hàng Châu Vạn Thắng Tiêu Cục tổng tiêu đầu Vạn Thắng Kim Dao Trịnh Phương Cương dẫn một nhóm tiêu sư đi vào, người ngựa kiệt liệt.

Trịnh tổng tiêu đầu không như Mã lão bản chịu đứng nghe lý giải, nói liền:

- Không có chỗ thì tự vào tìm chỗ vậy.

Họ Trịnh giơ tay xô gã chủ quỹ, chuẩn bị bước lên lầu.

Thang lầu đột nhiên xuất hiện hai người chặn đường họ Trịnh.

Đó là hai thiếu niên thanh y mặt mày tuấn tú, đầu trần tóc cột dải lụa màu bạc.

Có người dám ngang nhiên chặn đường Trịnh tổng tiêu đầu sao ?

Đệ nhất tiêu sư của Vạn Thắng Tiêu Cục, Thiết Chưởng Tôn Bình, hét lớn:

- Các người muốn chết sao ?

Một thanh y thiếu niên cười đáp:

- Chúng tôi hoàn toàn không muốn chết.

Tôn Bình nói:

- Nếu không muốn chết, lập tức nhường đường cho chúng ta lên.

Thanh y thiếu niên vẫn cười nói:

- Các người không thể lên lầu.

Tôn Bình hét thị uy:

- Hai người có biết các đại gia đây là ai không ?

- Không biết.

Thanh y thiếu niên vẫn cười nói:

- Tôi chỉ biết hôm nay bất cần biết là đại gia, trung gia hay tiểu gia, tốt nhất là đừng nên lên lầu.

Tôn Bình tức tối nói:

- Tại sao đại gia đây phải nghe lời chúng bây ?

Thanh y thiếu niên điềm đạm đáp:

- Đại gia chỉ cần bước lên thang lầu này, lập tức biến thành tử đại gia.

Tôn Bình hét lên giận dữ, đỏ mặt, thiết chưởng động liền.

Năm ngón tay của hắn bằng phẳng, đầu ngón tay trơn cứng, quả đúng là đã luyện công phu thiết sa chưởng, xuất thủ cực nhanh.

Một chưởng vừa đẩy ra, chưởng phong mạnh bạo chẳng khác nào đao phong.

Thanh y thiếu niên cười khan, đột nhiên xuất thủ, dịch chuyển thân hình.

Tôn Bình đánh ra chiêu đó thực ra là hư chiêu, hắn xuất đạo từ hồi mười sáu tuổi, làm tiêu sư thân kinh bách chiến, biến chiêu nhanh nhẹn, thủ pháp trầm độc, xoay chưởng tấn công hạ bàn của thanh y thiếu niên.

Nhưng chiêu thức của thanh y thiếu niên cũng không kém phần nhanh nhẹn, bàn tay của họ Tôn vừa chặt xuống, hai ngón tay của thanh y thiếu niên đã hướng tới yết hầu họ Tôn.

"Bốc" một tiếng, hai ngón tay đó đã đâm thẳng vào yết hầu của hắn như một mũi kiếm sắc bén.

Tròng mắt Tôn Bình lòi ra, toàn thân co giật, thất khiếu mất khống chế ngay lập tức, nước mắt, nước mũi, nước miếng, nước tiểu trào ra liền, miệng ú ớ vô định, thân hình ngã gục.

Thanh y thiếu niên từ từ rút ra cái khăn tay trắng toát, từ từ lau máu trên tay, không nhìn tới xác họ Tôn một lần.

Những người đứng đó, nhìn thấy cảnh đó không khỏi muốn ói.

Họ đã từng giết người, đã từng thấy người chết, nhưng bao tử họ lần này cũng phải buồn nôn, một vài người gần như muốn xỉu.

Thanh y thiếu niên chậm chậm xếp cái khăn tay lại, nói nhỏ:

- Các vị hiện tại còn chưa đi sao ?

Cách xuất thủ của hắn tuy ghê gớm, nhưng hiện tại nếu bỏ đi, Vạn Thắng Tiêu Cục làm sao còn chỗ đứng trên giang hồ này ?

Lại có hai gã tiêu sư muốn xông lên.

Họ ăn cơm của Vạn Thắng Tiêu Cục, bản thân họ đã chuẩn bị cho ngày này.

Nhưng Trịnh Phương Cường đột nhiên xuất thủ, giang tay ra chặn họ lại.

Họ Trịnh phát giác ra một quái sự.

Hôm nay khách lạ phương xa đến đông nghẹt, mặc dù đến từ khắp nơi, nhưng có một điểm tương đồng.

Không có người nào đội nón, trên đầu mỗi người chỉ cột một đoạn vải lụa màu bạc.

Ngoài này máu đỏ thịt rơi, nhưng chẳng có người khách nào thèm quay đầu nhìn một cái.

Trịnh Phương Cường miễn cưỡng hạ khẩu khí, trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu xin cho biết quý tánh đại danh, từ đâu tới ?

Thanh y thiếu niên cười cười nói:

- Máy chuyện đó các hạ bất tất phải biết, chỉ cần các hạ biết một chuyện.

Trịnh Phương Cường hỏi:

- Chuyện gì ?

Thanh y thiếu niên điềm đạm đáp:

- Hôm nay là ngày cho dù chưởng môn thất đại kiếm phái, ngũ đại bang chủ, tất cả đến đây, thì cũng phải đứng ngoài cửa, nếu dám bước lên thang lầu một bước, cũng phải chết !

Trịnh Phương Cường thất sắc:

- Tại sao vậy ?

Thanh y thiếu niên trả lời:

- Vì có người mời khách đến đây hôm nay, ngoài chủ còn có ba quý khách, ngoài ra không ai khác được chào đón.

Trịnh Phương Cường nhin không nổi, hỏi:

- Thật sự là ai ở trên lầu vậy ?

Thanh y thiếu niên đáp:

- Điểm này các hạ đừng nên hỏi, các hạ nên biết từ sớm.

Thần sắc Trịnh Phương Cương hốt nhiên tái mét, ngập ngừng hỏi:

- Là hấn ?

Thanh y thiếu niên gật gật đầu:

- Là hấn.

Trịnh Phương Cương dậm chân, quay đầu thẳng bước, đám tiêu sư cũng phải kiêng xác Tôn Bình đi theo.

Sau khi ra khỏi cổng, một số người nhin không nổi hỏi nhỏ:

- Thật ra hấn là ai vậy ?

Trịnh Phương Cương không trực tiếp trả lời câu hỏi, khẩu khí than thở, nói:

- Hành tung tại ngoại, thiên hạ đệ nhất anh hào.

oOo

Hiện tại trên lầu có một người nhàn nhã ngồi trên cái ghế chánh tọa.

Dáng người ốm xanh xao, trong mắt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi vô ngần.

Không chỉ là mệt mỏi, mà còn là yếu ớt nữa.

Trời nóng quá, người đó ngồi trên cái ghế bọc da báo Ban Lan ngũ sắc, trên chân trùm chăn lông Ba Tư, không biết là lông gì, phát chóa ngân quang sáng quắc.

Nhưng người đó thì ngược lại, hoàn toàn không còn một chút quang thái, như bị căn bệnh lâu năm hành hạ chưa hồi phục được, thân đã mệt mỏi lắm rồi, mà tâm cũng hoàn toàn mất hy vọng và tự tin sống còn.

Một lão già đầu tóc bạc trắng, mặt mày đỏ ửng, dung mạo uy vũ như một tiên ông, vừa thư thái buông tay sau khi thi lễ với người đó.

Lão nhân này hoạt lực nhanh mạnh như hùng sư mãnh hổ, nhãn quang kinh nhân hồn phách, người thường không dám nhìn thẳng.

Nhưng lão ta đối với thanh niên mang trọng bệnh kia, thái độ lại cung kính phi thường.

Vô luận là ai thấy lão ta hạ mình như vậy, khó có thể tin được rằng xưa nay lão ta uy trấn thiên hạ, ngạo thị giang hồ, tay cầm cây thiết chùy nặng chín mươi ba cân,

hoành tảo sáu mươi ba tỉnh nam bắc, đả bại không biết bao nhiêu giang hồ lục lâm hào kiệt, không hổ danh là một thiên hạ võ lâm đại cao thủ, thân kinh trăm trận lớn nhỏ, chưa từng chiến bại một lần, Sư Vương Lam Thiên Mãnh.

Một hán tử cũng vận bộ đồ thanh y quần dải lụa trên đầu, dung diện cũng một khuôn rập, lưỡng quyền ban bạch đúng thực là một trung niên nhân, đang rót trà cho thanh niên mang trọng bệnh này.

Nhất cử nhất động của trung niên hán tử biểu lộ sự cẩn trọng quá đáng, chùng như lo sợ làm hỏng việc.

Hắn đổ nước sôi vào bình trà, không để rót một giọt ra khỏi bình, hắn dùng hai tay nâng bình trà, chùng như dò xét sức nóng, rót trà vào chung, hai tay kính cẩn dâng chung trà.

Thanh niên mang trọng bệnh tiếp chung trà, uống ực một lần hết cả chung.

Bàn tay của người này không một chút huyết sắc, ngón tay dài thượt cắt xén tỉ mỉ, cầm chung trà chùng như vắt vả cực nhọc vô cùng.

Nhưng chính thị đó là thiên hạ đệ nhất anh hào Long Ngũ.

Trong phòng không còn người nào khác, cũng không có người nào khác tới.

Long Ngũ thở nhẹ, nói:

- Năm năm nay, ta chưa từng phải chờ đợi ai lâu.

Lâm Thiên Mãnh phụ họa:

- Đúng vậy.

Long Ngũ tiếp:

- Hôm nay ta đã đợi họ quá nửa canh giờ rồi.

Lâm Thiên Mãnh gật đầu:

- Đúng vậy.

Long Ngũ nói:

- Ta nhớ lần trước người bắt ta phải đợi lâu là Thiết nhị thái gia.

Lâm Thiên Mãnh đáp:

- Hiện tại hắn ta không còn có thể bắt ai phải đợi hắn được nữa.

Long Ngũ thở dài, nói:

- Hắn thực sự chết một cách quá thê thảm.

Không ai có thể chờ đợi một người đã chết.

Lâm Thiên Mãnh nói tiếp:

- Sau này cũng không có ai phải chờ đợi bọn Đỗ Thất nữa.

Long Ngũ nói:

- Đó là chuyện sau này.

Lâm Thiên Mãnh hỏi:

- Hiện tại bọn hấn không thể chết ?

Long Ngũ đáp:

- Không thể.

Lâm Thiên Mãnh lại hỏi:

- Có chuyện cần phải nhờ bọn họ làm ?

Long Ngũ gật đầu, chừng như mệt mỏi sau khi nói vài câu, hấn thật sự không phải là hạng người thích nói chuyện nhiều.

Thậm chí nghe nhiều hấn cũng không muốn, vì vậy khi hấn không mở miệng, người khác cũng phải im lặng.

Ánh sáng héo hắt trong phòng đượm hương hoa, bên ngoài yên tĩnh cực kỳ, hơn hai chục bàn tuy đông nghẹt người, nhưng không có câu nói nào thoát khỏi lỗ tai mọi người.

Tấm màn đen mới được thay hốt nhiên bị vén lên, một tên đầu bếp mặc y phục xanh đầu chít dải lụa ngấn màu bạc, cúi thấp đầu, trong tay bưng một mâm thức ăn bước vào.

Lâm Thiên Mãnh nhướng mày:

- Đi ra !

Tên đầu bếp thản nhiên đáp:

- Tiểu nhân mang thức ăn vào thôi.

Lâm Thiên Mãnh giận dữ:

- Ai gọi người đem thức ăn vào ? Khách chưa tới mà.

Tên đầu bếp hốt nhiên cười, nói nhẹ:

- Ba vị khách nhân đó, chỉ sợ không có cơ hội đến đây.

Long Ngũ tuy mệt mỏi, nhưng trong cặp mắt vô thần đó, đột nhiên phát xạ một luồng nhãn quang sắc bén tựa đao phong, nhìn chằm chằm vào mặt gã đầu bếp.

Dung diện của gã đầu bếp tròn quay, khuôn mặt cười cười thân thiết, nơi góc mắt tuy lộ vài vết nhăn, nhưng đôi mắt thực sự là của một người trẻ tuổi, ngây thơ thuần chân.

Vô luận ai gặp được gã ta, cũng cảm thấy thần thái dịu dàng, tâm địa trong sáng và hơn hết là cử chỉ thân mật hài hòa như trẻ nít của gã ta.

Nữ nhân nào cười được loại nam nhân này, tuyệt đối không thất vọng và hối hận

chút nào.

Long Ngũ nhìn gã ta đăm đăm, một hồi lâu, chằm chằm hỏi:

- Người nói họ không thể đến ?

Gã đầu bếp gật đầu:

- Không thể nào đến được.

- Người biết chắc ?

Gã đầu bếp chưa trả lời, đặt cái mâm lên bàn, từ từ gỡ nắp.

Tròng mắt Long Ngũ đột nhiên co thắt lại, vành môi đột nhiên điểm một nụ cười, chằm chằm nói:

- Quả là món ăn ngon.

Gã đầu bếp cũng cười cười:

- Không những ngon, mà còn rất quý giá.

Long Ngũ tự nhiên đồng ý với lời của gã ta:

- Đích xác quý giá vô cùng.

Món đồ ăn không thể chối từ đó, không phải là nem công chả phượng, không phải là tay gấu hay vi cá, mà là ba bàn tay.

Ba bàn tay người !

Ba bàn tay xếp chỉnh chỉnh tề tề trong một cái tô, một bàn tay khổng lồ, hai bàn tay nhỏ, một bàn tay trái, hai bàn tay phải.

Bàn tay phải khổng lồ to gấp ba lần bàn tay bình thường.

Trên bàn tay trái kia dư tới hai ngón tay, trên bàn tay phải thứ hai lại thiếu tới ba ngón.

Cho dù có bỏ vàng ngọc đầy tô, giá trị cũng không bằng một góc.

Thật sự mà nói, ba bàn tay trong tô phải gọi là vô giá.

Long Ngũ dĩ nhiên nhận ra ba bàn tay đó, không tự kiềm chế được, thở dài nhẹ nhàng:

- Đúng là họ thực sự không thể đến.

Gã đầu bếp thản nhiên cười nói:

- Nhưng tôi đã đến.

Long Ngũ hỏi lại:

- Người ?

- Họ không đến, tôi đến cũng vậy.

Gã đầu bếp nói tiếp:

- Họ chắc chắn không phải là bằng hữu của ông.

Long Ngũ lãnh đạm nói:

- Ta không có bằng hữu.

Đôi mi Long Ngũ chớp chớp, ra chiều có chuyển biến mệt mỏi, tịch mịch.

Gã đầu bếp có vẻ thấu hiểu biểu tình đó:

- Ông không có bằng hữu, có lẽ ngay cả kẻ thù cũng không có.

Long Ngũ nhìn gã đầu bếp:

- Người không tệ lắm.

Gã đầu bếp tiếp:

- Ông kêu họ đến, chỉ vì có chuyện muốn nhờ họ làm.

Long Ngũ lại nói:

- Người quả nhiên không tệ chút nào.

Gã đầu bếp cười cười, nói:

- Sở dĩ tôi đến cũng vậy, là vì nếu họ làm được chuyện đó, tôi cũng có thể làm được.

- Ba người họ làm được chuyện đó, người cũng làm được ?

"Phân quang tróc ảnh, nhất thủ thất sát" - Long Ngũ nhìn chăm chăm vào bàn tay trái trong tô - "Người biết bàn tay này đã giết bao nhiêu người không ? Người biết hấn giết người nhanh tới mức nào không ?".

- Không biết.

"Diệu thủ thần thâm, vô khổng bất nhập" - mục quang Long Ngũ chuyển qua bàn tay phải cụt ba ngón - "Người biết bàn tay này đã thâm tóm bao nhiêu kỳ trân dị bảo không ? Người biết thủ pháp tinh xảo của bàn tay này đến mức nào không ?".

- Không biết.

"Cự linh chi chưởng, lực cử thiên cân" - Long Ngũ đang nhìn tới bàn tay thứ ba - "Người biết bàn tay này có thần lực tới mức nào không ?".

- Không biết.

Long Ngũ cười lạnh:

- Cái gì người cũng không biết, nhưng người nghĩ rằng người có thể làm được chuyện ba người đó có thể làm ?

- Tôi chỉ biết một việc.

- Nói đi.

Gã đầu bếp diêm dạm thốt:

- Tôi biết bàn tay tôi còn dính trên cổ tay tôi, còn bàn tay của ba người kia đang nằm trong tôi.

Long Ngũ hốt nhiên đi tới, nhìn gã đầu bếp chằm chằm:

- Tội trung sở dĩ ba bàn tay này nằm trong tôi là do người ?

Gã đầu bếp cười cười:

- Vô luận bất cứ ai muốn buôn bán, tất phải trưng vài món hàng để khách xem qua.

Mục quang Long Ngũ sắc bén như đao kiếm đe dọa:

- Người có gì để bán ?

Gã đầu bếp trả lời:

- Tôi.

- Người là ai ?

- Tôi họ Liễu, Liễu như dương liễu.

Cái họ không có gì lạ lắm.

- Người ta gọi tôi là Liễu Trường Nhai, Trường là dài, Nhai là đường.

"Liễu Trường Nhai !" - Long Ngũ lặp lại - "Quả là một cái tên quái lạ".

Liễu Trường Nhai nói:

- Có nhiều người hỏi tôi, tại sao lại lấy cái tên quái lạ như vậy.

Long Ngũ hỏi:

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì tôi thích đường dài.

Liễu Trường Nhai cười cười, lại nói:

- Tôi luôn tưởng tượng rằng, nếu tôi là một con đường dài, hai bên trồng dương liễu, nhưng cũng có mở đủ loại cửa hàng, mỗi ngày có bao nhiêu hạng người bước qua thân thể tôi, có một cô nương tới tuổi cập kê, cũng có một thiếu phụ quá thì, có một tiểu hài tử, cũng có một lão thái bà ...

Nhân thân hấn tựa như đang chu du trong một ảo tưởng trẻ thơ huyền hoặc, một ảo tưởng huyền hoặc vừa mỹ lệ vừa kỳ quái:

- Mỗi ngày tôi quan sát những người này dạo quanh trên thân thể tôi, chuyện trò dưới tàng cây dương liễu, mua bán trong tiệm, đó không phải là một chuyện lý thú sao ? Còn có dạng người nào thú vị hơn sao ?

Long Ngũ cười.

Trên mặt Long Ngũ, lần đầu tiên hiện ra một nụ cười tươi tắn vui sướng, vừa cười vừa nói:

- Con người người rất thú vị.

Nói xong, nụ cười của hắn biến mất, lạnh lùng thốt:

- Giết con người lý thú này cho ta ngay.

Lam Thiên Mãnh này giờ đứng hầu sau lưng Long Ngũ, chữ "giết" vừa xuất khẩu, Lam Thiên Mãnh đã xuất thủ !

Vừa khi họ Lam xuất thủ, thân mình lão ta như biến thành một mãnh sư, động tác còn nhanh nhẹn hơn mãnh sư nhiều ! Tinh xảo hơn nhiều !

Xoay thân một vòng, thân mình lão đã đến trước mặt Liễu Trường Nhai, tả thủ xòe năm ngón như hổ trảo, nhắm ngực Liễu Trường Nhai vỗ tới.

Vô luận là ai cũng thấy rằng trảo chiêu của lão ta có thể xé toang lồng ngực họ Liễu, tới tận tim phổi.

Thân hình Liễu Trường Nhai dịch chuyển nửa vòng, tránh khỏi trảo thức đó, chận đứng thế công của Lam Thiên Mãnh một cách xảo diệu.

Ai cũng biết Lam Thiên Mãnh đã liệu tính trước thế đỡ của họ Liễu, hữu thủ năm ngón nhanh chóng khép kín hình thành thủ đao tím lịm chuẩn bị chém thẳng xuống cổ trái của Liễu Trường Nhai.

Chiêu thức đó không những trí mệnh, độc nhất là dồn đối phương không còn chỗ thoát thân.

Sư Vương Lam Thiên Mãnh trong bốn chục năm qua, xuất thủ sát nhân, chưa từng phải dụng quá ba chiêu.

Liễu Trường Nhai đã dùng tận lực để tránh chiêu đầu, nếu không hồi lực được, tất không thể nào cải biến động tác.

Sở dĩ Sư Vương hạ thủ mà không cần dùng tới chiêu thứ ba là như vậy.

Lão ta thật sự không phải xuất chiêu thứ ba.

Bởi vì lão ta thành linh phát hiện, bàn tay của Liễu Trường Nhai đã chĩa sát cùi chỏ của lão, nếu lão chém hữu chưởng xuống, cùi chỏ của lão nhất định phải chạm vào bàn tay của Liễu Trường Nhai.

Khớp xương nơi cùi chỏ rất mềm và giòn, ngón trỏ của Liễu Trường Nhai bén như con mắt chim phượng, nếu công vào khớp xương nơi cánh chỏ tất làm cho khớp xương vỡ vụn.

Lão ta không thể mạo hiểm như vậy.

Hữu thủ của lão ta đột nhiên đình chỉ giữa không trung, chỉ trong một chớp mắt, Liễu Trường Nhai đã phóng ra ngoài cổng.

Lam Thiên Mãnh đứng yên không truy kích, bởi vì cái vẫy tay của Long Ngũ đã chặn lão lại:

- Vào đây.

Khi Liễu Trường Nhai tiến vào, Lam Thiên Mãnh đã đứng yên sau lưng Long Ngũ, trung niên nhân vận thanh y quần dải lụa trắng trên đầu cũng đứng yên một góc, không một chút gì dao động.

"Ông nói tôi là một người thú vị, trên thế gian này đâu có bao nhiêu người thú vị" - Liễu Trường Nhai gượng cười - "Tại sao ông lại phải giết tôi ?".

Long Ngũ đáp:

- Đôi khi ta cũng muốn nói dối, nhưng ta hoàn toàn không muốn nghe nói dối.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ai nói dối ?

Long Ngũ trả lời:

- Người !

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Đôi khi tôi cũng muốn nghe nói dối, nhưng tôi thật ra không hề nói dối.

Long Ngũ nói:

- Cái tên Liễu Trường Nhai, ta chưa hề nghe qua.

Liễu Trường Nhai nói:

- Bản thân tôi vốn không nổi tiếng.

Long Ngũ nói:

- Đỗ Thất, Công tôn Diệu, Thạch Trọng, tất cả đều là danh nhân, người đã tiêu diệt họ.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Vì vậy ông cho rằng tôi xuất thân cũng phải nổi danh lắm ?

Long Ngũ trả lời:

- Vì vậy ta cho rằng người nói dối.

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Năm nay tôi mới ba mươi, nếu tôi muốn làm danh nhân, chắc đã chết hồi nãy rồi.

Long Ngũ nhìn chằm chằm vào họ Liễu, mục trung ra chiều vui vẻ, hẳn đã hiểu lời nói của Liễu Trường Nhai.

Cầu danh, bản thân phải tốn nhiều công phu cho việc đó, muốn luyện võ, dĩ nhiên cũng phải tốn nhiều thời gian cho việc đó.

Có thể thành toàn cả hai thứ một lượt, trên thế gian này không có mấy người.

Liễu Trường Nhai chắc chắn không phải dạng người có thể đối chọi với người tuyệt đỉnh thông minh, cho nên hẳn chỉ chọn một thứ.

Hắn chọn luyện võ, vì vậy mặc dù hẳn không nổi danh, hẳn vẫn còn sống.

Chân lý đó không phải là dễ hiểu, Long Ngũ một khi đã hiểu, trở tay vào cái ghế đối diện:

- Ngồi xuống.

Không có bao nhiêu người có thể ngồi đối diện với Long Ngũ.

Liễu Trường Nhai chưa ngồi xuống:

- Ông không chuẩn bị giết tôi nữa chứ ?

Long Ngũ đáp:

- Một người thú vị trên đời này không có mấy, hữu dụng thì càng ít, người không những thú vị mà còn rất hữu dụng.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Vì vậy ông chuẩn bị mua tôi ?

Long Ngũ hỏi:

- Người phải bán à ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi không có người hữu danh, cũng không có ai khác để bán, nhưng còn một thân sắp ba chục tuổi này, tụi nan rất muốn hưởng thụ.

Long Ngũ nói:

- Chẳng như dạng người như người, cơ hội bán rất nhiều, tại sao lại phải tìm chính ta ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi không ngu, bởi vì tôi ra một giá rất cao, bởi vì tôi biết ông là người có thể trả cái giá đó, bởi vì ...

Long Ngũ ngắt lời, nói:

- Nội ba nguyên nhân đó là đủ rồi !

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng cả ba, chưa phải là nguyên nhân quan trọng nhất.

Long Ngũ thốt:

-Ồ.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Điểm tối trọng, tôi không chỉ muốn bán lấy tiền, mà cũng muốn lấy thành tựu, bất cứ chuyện gì cần bọn Đỗ Thất ba người làm, nhất định phải là chuyện quan trọng.

Long Ngũ tái mặt, trên môi cũng nở một nụ cười, đột nhiên giơ tay, cười nói:

- Mời ngồi.

Liễu Trường Nhai cuối cùng cũng an tọa.

Long Ngũ thốt:

- Rót rượu.

- o O o -